

BÀI SƯU TẬP: Lựa chọn – La Thị Ánh Hoàng

1.

Đây là lần thứ mấy, nàng quyết định xóa số anh khỏi máy. Lần nào cũng thế, trước khi xóa, nàng lén lút ghi lại ở một nơi nào đó. Một lần nàng ghi ngay ra bản phím trong lúc ngời lướt web, chớng may, nhân viên của nàng tởng vệ sinh mới tuởn một lần. Lần thứ hai nàng ghi ra một tờ giấy trên bàn làm việc, lơ đờnh thế nào, trong một lần dọn dẹp, nàng đã nhét hết chúng vào sọt rác. Đúng ra thì nàng thừa biết đợ ghi vào những nơi cho an toàn, nhưng khở nơi đó lại là những nơi mà nàng đợ có được nó. Đợ trong một lúc nhớ anh, nàng lại dùng những ngón tay mình bởm từng con số...

Điợ may mớn nhất cho nàng đó là nàng không nhớ bởt cứ con số nào trong đợu.

Lần này nàng quyết tâm đợ nó trong hộp email. Như thế, nếu muớn có số, ít nhất nàng cũng phải trợi qua vài thao tác trước khi lấy được số anh. Biết đâu trong thời gian đó, nàng nghĩ lại, có thể kởm chợ được mà bợ ý định gọi cho anh.

2.

Chiợc xe dừng lại trước một ngọn đợi heo hết, nhợ ra hơn hai chục gương mặt hợc hác sau một ngày ngợ vật vờ trên xe. Ánh đèn đường vàng vọt nghiêng ngợ theo bóng người lác đác bên đường. Anh phụ trách chuyển đi người gợc huợ, ăn nói nhợ nhẹ, viợt thơ hay và rợt chu đáo. Anh ôm đợm xách hết túi to túi nhợ cho đám con gái. Tợt cợ đợu một mới sau hơn mười tiếng ngợi xe. Nàng cợ mợ mợ to, nhìn quanh quợt chợ thấy toàn núi đợi. Không phân biệt được cợm giác yên tâm hay lo lợng khi mà ở nơi đây, nàng không thể mợ email được đợ lấy số điện thoại, phòng khi nơi nhớ anh ập vợ...

Chị chung phòng nàng là một chị nhạc sĩ, rất trẻ. Nàng biết chị hôm dự lễ trao giải “nhạc sĩ có nhiều bài hát phổ từ thơ trong năm”. Chị khó mà biết đến nàng chỉ với vài truyện ngắn xuất hiện rất mỏng. Và chị càng không biết nàng có mặt trong chuyến đi này chỉ vì nhờ chút tình cảm than thiết với anh trưởng đoàn, và nàng muốn trốn chạy khỏi thành phố này, nơi có anh, chứ hoàn toàn không nằm trong “những cây viết trẻ nổi bật trong năm” như báo chí đưa tin.

Đêm cao nguyên lạnh. Trong vòng tròn được sưởi ấm bằng đám củi khô dòn. Nàng ngửi mùi oải như muốn dựa hẳn vào chị. Chiếc áo len cạp cao không ngăn nổi cái lạnh của núi đồi. Chẳng mấy chốc, tay nàng tê cứng. Chị giật mình khi chạm phải tay nàng. Bàn tay chị đàn lầy tay nàng. Lúc đầu, như một phản xạ, nàng rút tay lại rất nhanh. Anh từng trì hoãn nàng chỉ vì một lần, nhìn thấy nàng đỡ cô bạn vòng tay ôm ngang lưng nàng khi đi xe máy trên đường. Nàng cảm thấy khó chịu, và sợ khi phải giải thích những chuyện vớ vẩn như thế, nên – dù chẳng có lý gì – nàng vẫn ý tứ hơn trong mọi hành vi của mình, nhất là khi có anh. Chị chưa kịp nhận ra thái độ của nàng, vẫn hờn nhiên: “Như thế này sẽ bớt lạnh hơn đấy nhé!”. Nàng nhẹ gật đầu.

Anh trưởng đoàn lần lượt giới thiệu người trong đoàn với chị nhà – vị chị tịch hội văn học tại đây – hầu như ông chỉ cười khì khà, hờn lạnh nhìn mọi người. Hờn như cái nhìn của anh khi nhìn nàng lần đầu trong một buổi hội thảo về lãnh vực xuất bản. Cái nhìn xoáy sâu, ấm áp lạ kỳ, để lại nàng tin rằng đấy là người đàn ông của mình, thuộc về mình. Trong đời, không biết nàng có từng gặp lại một cái nhìn nào ấm áp như thế không? Nhưng chắc hẳn nàng sẽ lãng quên và chắc hẳn đó không phải là anh.

Nàng giật mình trong tiếng gọi của anh trưởng đoàn, hình như anh đang nhắc về một tác phẩm nào đó của nàng in trong thời gian gần đây, với mọi người. Nàng hơi bất lịch sự khi không mấy tập trung vào buổi giao lưu tối nay, chỉ yêu cũng đọc thơ và hát hò. Dưới ánh lửa, có tiếng hát nho nhỏ bài Trăng sơn cước “lòng còn hoài mơ một đêm. Điệu nhạc rộn vang rừng thẳm.

Rượu cạn càng vui càng uống...”

.

Bình rượu cạn cạn dần. Trước lúc chia tay ở phòng nghỉ, một cô bé đáng người nhún nhún tiến đến phía nàng, giọng cô ta nhẹ: “Em là Hân, sống tại vùng này, các chị cặn gì cứ nói với em nhé!”. Chị quay sang nhìn nàng, ý dò hỏi. Nàng lắc đầu. Nhất định nàng sẽ không hỏi bất cứ ai câu “Nơi này có internet không?”.

Chị nhạc sĩ què là người bạn rợn, điện thoại chị không ngừng có tín hiệu gọi đến. Nàng để ý, cứ khoảng năm cuộc gọi thì trong đó, có ba cuộc chị mở đầu bằng câu: “Em đây!” – mặt chị có vẻ giãn ra. Câu chuyện hình như có cặn nàng trong ấy, khi thì “Em đang chuồn bị ng, hai chị em thôi ạ, bé kia viết văn”, khi khác lại “Tụi em vừa mới đi cà phê về, đông vui lắm ạ!”, “Bàn chân em nay sưng lên rồi...”...v...v... Chẳng hiểu sao, đầu nàng bất đầu căng ra, như chờ trực vào một cố gì đấy để nổ tung. Nàng muốn gào lên trước khi nó vỡ ra thành từng mảnh nh.

Nàng nghĩ, nếu mình kể những chuyện như thế cho anh nghe, liệu anh có thôi không soi mói, hạch hỏi. Một lần duy nhất, khi anh nhún tin hỏi, biết anh hay ghen nên nàng nói dối anh đang học khi thực tế đang ngồi cùng xe một anh bạn học trên đường về nhà – nàng không hỏi hay biết anh đang chạy theo sau nàng. Một lòng tin. Anh càng tr nên gét gét “Anh ch cặn em nói thật, dù có xa xa mấy anh cũng bỏ qua!”. Thêm một lần nhẹ dạ, khi mà nàng gọi cho anh báo “Tụi nay em đi ăn liên hoan với lớp. Anh đi ăn một mình nhé!”. Khi ấy, anh đã nói gì nh, đại khái là em cứ đi với người khác, khi nào cô đơn, buồn chán thì về với anh... Bằng một giọng rất mả mai đến khó chịu, chẳng giống như những người yêu và hiểu nhau.

Bên góc cửa sổ, chị nhạc sĩ vẫn say sưa kể từng chi tiết cho đầu dây bên kia nghe. Nàng chưa từng được như thế! Nàng lan man nghĩ, nếu giờ nàng thế thế kể với anh: “Chuồn đi vui lắm

ạ, anh trưởng đoàn chu đáo và mọi người đều hòa đồng, thân thiện". Anh sẽ liên tục đến một gã con trai mà nàng gọi ngọt ngào là "anh trưởng đoàn", gã ấy suốt ngày bám theo nàng đi tán tỉnh, có khi còn lợi dụng nắm bàn tay nõn nà của nàng giữa vùng đồi núi heo hút, sau đó anh còn nghĩ gì nữa, chỉ biết anh kết thúc bằng câu khiến nàng bật khóc vì bị xúc phạm: "em làm gì chứ có em biết thôi!".

Nàng cho là xúc phạm, quá xúc phạm. Thế là thôi, nàng không bao giờ kể với anh nghe về những chuyện đi, về những mối quan hệ nghiêm túc từng bị anh bóp méo một cách vô chứng cứ. Bây giờ thì nàng thấy căng thẳng thật sự. Nàng vui đùa trong mên trước khi nhận ra bên ngoài màn đêm đã loảng đảng. Chắc sương đang rơi nhiều lắm!

3.

Anh trưởng đoàn gõ cửa, nói vọng vào "Dậy thôi, sao nướng kỹ thôi!". Nàng choàng tỉnh, thấy chị gác một chân lên người nàng, thế đều. Bao giờ ngủ dậy nàng cũng nghĩ: giá như đây là một ngày mới thì thật tuyệt!

Sẽ là một ngày mới nếu như điện thoại chị nhạc sĩ không tiếp tục ngân lên, một điệu nhạc mà với nàng đã trở nên quen thuộc sau vài ngày ở chung.

"Anh ạ, hôm nay thời tiết cực đẹp. Tụi em đến nhà già làng ở Bùn Đôn từ sáng. Ở đây thật tuyệt, khung cảnh núi đồi đúng như trong bức tranh anh vẽ tặng em đấy! Không ngờ có ngày em được "hưởng thụ" trong không gian lý tưởng như thế này! Nhìn kỹ em mới phát hiện ra trong đoàn toàn là những nam thanh, nữ tú. Họ rất trẻ trung và năng động, trái với hình ảnh người viết văn chỉ ngồi "bị động" trên bàn máy như anh nghĩ nhé! À, mà tối nay đoàn sẽ ngủ đêm tại nhà Rông ở Buôn làng này. Chắc thú vị anh nhé?". Một lần, nàng cũng kể cho anh nghe như thế, đến đoạn "tụi em sẽ ngủ lại đêm tại..." thì đều dây bên kia anh la lên đầy sôi nổi: "Trời ơi! Thật là lạ nhỉ, thế mà em bảo là nghiêm túc đấy à?". Sau đó anh lại kết thúc bằng câu "Em làm

gì ch^o có mình em bi^ết chứ sao anh bi^ết!”. Nàng t^ốt máy và h^ồn sẽ khóc một mình ở nơi nào đ^óy.

Bu^{ổi} t^{ối}i, anh trư^ởng đoàn đưa cho nàng m^{ột}y túyp ch^{àng}ng mu^{ội}i dạng kem, giọng vui: “Dành cho m^{ột}y em nữ. Ở đây mu^{ội}i r^{ất} hi^{ệu} khách đ^óy nh^é!”. Nàng lại nghĩ v^ề anh, n^{ếu} anh có mặt trong chuy^{ến} đi này thì sao nh^é? Thay vì đưa kem ch^{àng}ng mu^{ội}i và yên tâm đ^ể nàng ng^ủm trăng sao, hít th^ở màn đêm tịch liêu c^{ủa} núi đ^{ỉnh}i, anh sẽ mua h^ồn cái mừng, nh^{ét} nàng vào ^lay và đe câu quen thuộc: “Sức kh^{ỏe} em quan trọng hay vi^ệt văn quan trọng, em nói đi?”. Khi ^lay, nàng lại tìm một nơi nào đó đ^ể khóc, một mình...

B^{ốn} năm quen nhau, có đ^{ến} ba năm nàng chịu đựng như một k^ẻ nhu nhược. Nàng an ^đi mình rằng, có khi tình yêu ch^ỉ là thứ c^{ảm} xúc mà họ còn nuôi dưỡng đ^{ược}. Nàng s^{ống} vị tha đ^{ến} chán ghét. Hay do c^{ảm} xúc tình yêu thư^ợ ban đ^{ầu} anh dành cho nàng quá lớn, đ^ể đ^ể nàng nuôi dưỡng nó t^{ồn} tại trong ba năm ti^{ếp} theo. Giờ thì sao? Mới hôm qua thôi nàng còn nhớ anh – trong – c^{ảm} – xúc – c^{ủa} – thư^ợ – ban – đ^{ầu} như th^ế nào. Cái thời mà nàng hạnh phúc khi có anh. Anh nhẹ nhàng bước vào cuộc đời nàng như một chuyện hi^{ện} nhiên ph^{ải} th^ế. Anh tham gia vào cuộc s^{ống} mà từ lâu nàng đã quen với sự một mình; một mình ăn, một mình ng^ủ, một mình trên đường, một mình đi du lịch... Nàng đã thích nghi ngay với sự có anh mà không chút luy^{ên} lưu những thứ đã tư^ởng thuộc v^ề thói quen. Giờ đây, có thật là nàng lại thích nghi với sự một mình mà không h^ồ nu^{ôi}i ti^{ếp}c???

4.

Nàng đã v^ề lại thành ph^ố sau một tu^{ần} dự Trại sáng tác. Trước khi chia tay, anh trư^ởng đoàn nh^{ìn} nh^é: “Nhớ ghi lại những c^{ảm} xúc trong chuy^{ến} đi nh^é! Cho dù không vi^ệt thành cái truyện thì cũng sẽ giúp ích cho em trong một chi ti^{ết} nào đ^óy trong truyện sau này!”. Nàng gật đ^{ầu}. Từ lâu, những lời anh nói luôn là r^{ất} chí lý với nàng. Có th^ể, nàng ch^{àng}ng th^ể vi^ệt thành cái truyện như anh nói thật, nhưng ít ra, nàng vượt qua đ^{ược} chính mình đó là: không cu^{ồng} cu^{ồng} m^à mail đ^ể l^{ấy} s^ố anh. Mà không đúng, bi^ết đâu do nơi ^lay không có đi^{ều} kiện đ^ể

nàng có thể nên net? Mà sao nàng lại tự bào chữa cho mình về những chuyện không đâu thế này?

Chị nhạc sĩ nắm tay nàng thân thiện: “Sẽ gặp lại em trong một ngày gần đây café nhé!”. Nàng gật đầu, cười đùa: “Nhất định, vì em nghiện tiếng chuông điện thoại của chị mất rồi. À, mà anh chị khi nào cưới thế?”. Chị nhạc sĩ cười hạnh phúc “Tụi chị cưới nhau ba năm rồi em ạ!”, chị nói và lên xe một người đàn ông, để lại cái vẫy tay và ánh nhìn của người đang hạnh phúc.

Nàng lại lan man nghĩ, nếu anh và nàng cưới nhau, liệu nàng còn có được những chuyện đi như thế này không, hay anh lại bắt nàng phải lựa chọn bằng câu “gia đình quan trọng hay Trại sáng tác quan trọng, em nói đi!”. Bất giác nàng rung mình mà chẳng hiểu vì gì.

Tôi đó, nàng mở mail và bình thản click chuột vào cái hai mail gửi và nhận, chọn Delete, trong tích tắc số điện thoại của anh vĩnh viễn không còn tồn tại trong cuộc đời nàng, giống như anh.—

La Thị Ánh Hoàng